ský plat ve výši 40% výslužného jejího zemřelého manžela, neboť toto stanovisko stížnosti je v přímém odporu s nahoře citovaným ustanovením § 29 zák. o obec. úřednících, podle něhož se vdovský plat vyměřuje podle služebních požitků, které by pro vyměření výslužného manželova byly vpočítatelny, čili jinými slovy, podle pensijní základny, která by byla rozhodna pro vyměření výslužného zemřelého úředníka buď v den jeho úmrtí (zemřel-li za činné služby), nebo v době jeho vstupu do výslužby, nikoli tedy podle pensijních platů, které úředník v době svého úmrtí měl. Stížností zdůrazňovaná okolnost, že výše zákonných služebních požitků Ant. J. byla sporna a nebyla určitá, na tom nic nemění, neboť povinností obce bylo, aby pro účel stanovení výše vdovského platu Karoliny J. pensijní základnu pro vyměření výslužného Antonína J. zjistila. Ostatně je možno poukázati na rozhodnutí mor. zv-u z 2. října 1920, kde výše služebního platu Antonína J. byla určena částkou 10.339.20 Kč ročně.

Z těchto úvah dospěl nss k zamítnutí stížnosti pro bezdůvodnost.

Č. 11.044.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní: I. Vojenský gážista ve výsl., činný v zaměstnání zakládajícím pojistnou povinnost podle zák. č. 221/1924 Sb., není pojistné povinnosti zproštěn z důvodu, že je účasten nemocenské péče podle předpisů vojenských. — II. Kdo je pojištěn podle zák. č. 221/1924 Sb. nepodléhá pojištění podle zák. č. 221/25 Sb.

(Nález ze dne 6. února 1934 č. 2373.)

Prejudikatura: ad II: Boh. A 8718/30, 8831/30, 9399/31, 10.263/33.

Věc: Firma B. poj. akc. spol. v Užhorodě proti zemskému úřadu v Užhorodě o sociální pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Platebním výměrem okr. nemocenské pojišťovny v Užhorodě z 10. ledna 1930 byly st-lce vyměřeny pojistné příspěvky nemocenského, invalidního a starobního pojištění za dobu od 1. března 1925 do 31. prosince 1929 za zaměstnance Vladimíra W.

K odvolání st-lky zrušil městský notářský úřad v Užhorodě výměrem z 25. září 1930 tento platební výměr pro nezákonnost z toho důvodu, že Vladimír W. jako štábní kapitán v. v. podléhá nemocenskému pojištění pro veřejné zaměstnance podle čl. 8 všeobecných ustanovení, část I. služebního předpisu H-IV-6 »Léčebné péče vojenské správy« jako vojenský gážista, a proto předpis pojistného v základě ustanovení zák. č. 221/24 Sb. není zde odůvodněn, ježto se na tohoto zaměstnance vztahují předpisy zák. č. 221/25 Sb.

Nař. rozhodnutím vyhověl žal. úřad odvolání okr. nemoc. pojišťovny, zrušil rozhodnutí měst. notářského úřadu v Užhorodě a potvrdil platební výměr pojišťovny z těchto důvodů: 1. Podle ustanovení odst. 1

lit. a) § 1 zák. č. 221/1925 Sb. pojištěni jsou pro případ nemoci pouze civilní státní zaměstnanci a nikoliv vojenští. Vladimír W. jest vojenským gážistou ve výslužbě a zák. č. 221/1925 Sb. se naň tudíž vůbec nevztahuje. 2. Okolnost, že o vojenské gážisty a to i pensionované jest pro případ onemocnění částečně postaráno — úplně o ně postaráno není, neboť léčení ve vojenských nemocnicích a lázních děje se jen za přiměřený poplatek a nikoliv zdarma — není na závadu vzniku pojistné povinnosti podle zák. č. 221/1924 Sb. Podle ustanovení § 2 tohoto zák. pojištěním povinen jest každý, kdo v republice čsl. vykonává práce neb služby na základě smluveného poměru pracovního neb služebního a nevykonává jich jako zaměstnání vedlejší nebo příležitostné. V postavení Vladimíra W. u firmy B. nutno spatřovati smluvený služební poměr a zaměstnání hlavní, neboť pouhé pobírání státní pense není vůbec žádným zaměstnáním. Mimo to nutno přihlížeti i k tomu, že pensisté nejsou podle ustanovení § 5 zák. č. 221/24 Sb. z povinnosti nemocenského pojištění nijak vyňati. Ustanovení lit. a) tohoto paragrafu nelze na Vladimíra W. vztahovati, neboť tento, jsa v pensi, není již žádným státním zaměstnancem.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Stížnost vznáší na spor otázku, podléhal-li Vladimír W. pojištění podle zák. č. 221/24 Sb. a jen s hlediska tohoto zákona formuluje proti nař. rozhodnutí námitky. Ježto tento zákon nabyl podle § 148 odst. 3 zák. č. 148/25 Sb. účinnosti dnem 1. července 1926, má stížnost proti rozhodnutí žal. úřadu námitku podle § 18 zák. o ss formulovanou pouze potud, pokud se vztahuje na pojistné příspěvky za dobu od 1. července 1926 do 31. prosince 1929. Pokud jde o dobu od 1. března 1925 do 30. června 1926 nelze ve stížnosti, jež proti nař. rozhodnutí brojí jen s hlediska zák. č. 221/24, shledati nějaké podle § 18 zák. o ss formulované námitky. Zůstává proto výrok žal. úřadu o pojistných příspěvcích za dobu před účinností zák. č. 221/24 Sb. stížností nedotčen a nss-u odpadla tudíž povinnost zabývati se přezkoumáváním zákonitosti nař. rozhodnutí ve směru posléz uvedeném.

Stížnost nepopírá všeobecných předpokladů pojistné povinnosti podle § 2 zák. č. 221/24 Sb., z nichž vyšel žal. úřad, zejména že šlo u Vladimíra W. o vykonávání služeb na základě smluveného poměru služebního a že zaměstnání u stěžující si firmy bylo jeho zaměstnáním hlavním; netvrdí, že by bylo šlo jen o zaměstnání vedlejší nebo příležitostné. Namítá pouze, že Vladimír W. nepodléhá nemocenskému pojištění podle zák. č. 221/24 Sb., ježto podléhá nemocenskému pojištění podle služebního předpisu H-IV-6 »Léčebné péče vojenské správy«, a kdyby nepodléhal pojištění podle cit. služebního předpisu, podléhal by pojistné povinnosti podle zák. č. 221/25 Sb., který v § 1 lit. d) výslovně uvádí, že pro případ nemoci podle tohoto zák. pojištěny jsou osoby, kterým stát vyplácí normální odpočivné nebo zaopatřovací požitky, nečině rozdílu mezi zaměstnanci civilními nebo jinými.

Námitky tyto neuznal nss důvodnými, ježto ani z jednoho ani z druhého předpisu, jichž se stížnost dovolává, nedá se dovozovati, že by Vladimír W. byl zproštěn povinnosti pojistné podle § 2 zák. č. 221/24 Sb. V prvé řadě citovaný služební předpis H-IV-6 »Léčebné péče vo-

jenské správy« uvádí v části I. čl. 8 výslovně, že požívatelé vojenských odpočivných platů, vykonávají-li práce nebo služby na základě smluvního poměru pracovního, služebního, učňovského, volonterského nebo praktikantského a je-li to zaměstnání trvalé a hlavní, podléhají nemocenskému pojištění soukromých zaměstnanců (zák. č. 221/24 Sb.), a že vojenští gážisté v. v., kteří podléhají některému veřejnoprávnímu nemocenskému pojištění, nemají nároku na Léčebnou péči vojenské správy.

Namítá-li stížnost dále, že Vladimír W. je vyňat z pojistné povinnosti podle zák. č. 221/24 Sb., podléhaje pojistné povinnosti podle § 1 lit. d) zák. č. 221/25 Sb., přehlíží, že osoby uvedené pod lit. d) 1. odst. § 1 zák. č. 221/25 Sb. jsou podle tohoto zák. pojištěni pro případ nemoci jen, nepodléhají-li nemocenskému pojištění podle zák. č. 221/24 Sb., že tedy, jak nss konstantně judikuje (viz zejména Boh. A 8718/30, 8831/30, 9399/31 a 10.263/33) otázka pojistné povinnosti podle zák. č. 221/24 Sb. je otázkou primérní a že osoba podle tohoto zák. proti nemoci pojištěná nepodléhá pojištění podle zák. č. 221/25 Sb. a nikoliv naopak. I kdyby tedy bylo pravda, že Vladimír W. náleží mezi osoby jmenované pod lit. d) 1. odst. § 1 zák. č. 221/25 Sb., byl by vyloučen z pojistné povinnosti podle tohoto zák. právě proto, poněvadž podléhá pojištění nemocenskému podle zák. č. 221/24 Sb.

Pokud stížnost konečně namítá, že ustanovení § 5 lit. a) zák. č. 221/24 Sb. výslovně vylučuje všechny zaměstnance státu, kteří mají nárok v případě nemoci na služné aspoň na dobu jednoho roku, kterážto podmínka jest prý u Vladimíra W. splněna, nemohl jí nss ani v tomto směru přisvědčiti. Stížnost nepochopila totiž pravého dosahu zmíněného předpisu § 5 lit. a) zák. č. 221/24 Sb. Tento předpis má za účel vyjmouti za určitých dalších předpokladů z pojistné povinnosti podle tohoto zák. zaměstnance státu a jiných nucených svazků územních nebo korporací jim na roveň prohlášených, kteří by jinak podle znění § 2 tohoto zák. pojištění podléhaly. Jsou-li tedy zaměstnanci státu, územních svazků a veřejných korporací jako takoví z nemocenského pojištění podle zák. č. 221/24 Sb. vyňati, není tím ještě nikterak řečeno, že by tito zaměstnanci byli vyňati z pojistné povinnosti podle cit. zák., vykonávají-li vedle své funkce veřejných zaměstnanců ještě u jiného zaměstnavatele práce nebo služby, spadající pod ustanovení § 2 cit. zák.

Č. 11.045.

Jazykové právo: I. O jazykové stránce nápisů na obecních úřadovnách a o pojmu »vyhlášky« obce ve smyslu jaz. zák.

Řízení správní: II. Stává se žádost, aby podanému odvolání byl přiznán odkladný účinek, bezpředmětnou tím, že nadřízená stolice zamítne odvolání ve věci?

(Nález ze dne 6. února 1934 č. 2571.)

Prejudikatura: ad I Boh. A 9003/31, 10.525/33.
Věc: Město Liberec proti ministerstvu vnitra o jazykové právo.
Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.